

SĂRBĂTORI CU SUFLET DE ROMÂN- ÎNVIEREA DOMNULUI

Autor: P.Î.P. Moisi Mirela
Școala Gimnazială „Petri Mor” Nușfalău
Jud. Sălaj

Lumea din care face parte țaranul român a fost dintotdeauna bogată în obiceiuri și tradiții. Prin astfel de manifestări, oamenii din diverse zone ale țării, au încercat să dea însemnătate anumitor momente sau întâmplări din viața lor. Obiceiurile tradiționale românești le-aș împărți în două categorii: evenimente ce se desfășoară de-a lungul anului (sărbători religioase, cele legale, de muncă agricolă, de factori de mediu) și obiceiuri care atestă diferite momente importante din viața omului, desfășurarea lor fiind legată de momente bine determinate, care nu se repetă (botez, nuntă, moarte).

Din prima categorie de obiceiuri face parte sărbătoarea religioasă- Paștele. Sărbătoarea Paștelui este considerată cea mai însemnată, mai mare și mai sfântă sărbătoare de peste an, sărbătoare numită și Învierea Domnului.

Mi-aduc aminte cu mare drag, de această sărbătoare din vremea copilăriei.

Din fericire în satele sălăjene, mai exact în satele de la granița cu județul Bihor (Halmășd, Aleuș), se mai păstrează și azi, frumoasele obiceiuri străbune. Această sărbătoare este mult așteptată și îndelung pregătită atât spiritual, cât și prin curățirea gospodăriei și înnoirea straielor pe care le îmbracă.

Oamenii locului încep a se pregăti de marea sărbătoare odată cu începerea postului- prin post, rugăciune, milostenie se „curăță” spiritual ca în săptămâna premergătoare Paștelui, numită și Săptămâna Mare să se poată mărturisi și împărtăși. În gospodărie se face curățenie generală, curățenia de primăvară: femeile curăță casa, iar bărbații curtea, văruiesc copacii din „ogradă” și de pe marginea drumului. Este obiceiul ca fiecare membru al familiei să aibă cel puțin o haină nouă, pe care s-o poarte în prima zi de Paști.

Aproape la fiecare casă se taie miel. Friptura și drobul de miel nu lipsesc de pe masa de Paște. Specific zonei noastre sunt paștile, care sunt făcute din prescură și vin sfințit. Femeile fac prescură pentru a se duce împreună cu vinul la biserică, în Joia Mare să se sfințească. După slujbă, o parte din ele rămân la biserică iar o parte le duce acasă fiecare familie și sâmbătă noaptea, după ce se vine de la Înviere se pregătesc paștile, care se iau înainte de mâncare, de către fiecare membru din familie. Cel care mănâncă spune „Hristos a înviat!”, alt membru - „Adevărat a înviat!” După ce se gustă din paști se ciocnesc ouăle roșii, spunând la fel. După aceste ritualuri se servesc celelalte bunătăți pregătite.

Mai demult ouăle erau vopsite cu coji de ceapă roșie și ornate cu frunze de pătrunjel sau de flori, în prezent locul cojilor de ceapă este luat de vopselele din comerț, iar culoarea roșie care semnifică sângele Mântuitorului Isus Hristos, este înlocuită și cu alte culori- verde, galben, mov.

Din Joia Mare nu mai bat clopotele bisericii, numai toaca, până sâmbătă noaptea, la Înviere care este la ora 12 (în zona mea). Când se iese de la Înviere, fiecare credincios gustă din paștile pregătite la biserică, care sunt puse în oale noi cu linguri de lemn noi, pe masă în curtea bisericii. După ce ajung la locuințe, toți ai casei, înainte de a se pune la masă, se spală rând pe rând, simbolic pe față și mâini dintr-un lighean cu apă proaspătă de la fântână în care s-a pus un ou roșu și un ban, dându-și fiecare cu oul cel roșu peste obraz, (să fie roșu și sănătos ca oul) și cu

banul (să fie mândru și curat ca argintul). Sărbătoarea Paștelui are o semnificație deosebită din punct de vedere spiritual religios, toată lumea participă la Înviere cu credința ca vor fi mai curăți sufletește. Acest moment al Învierii este marcat în tradiția populară prin diferite practici și obiceiuri care diferă de la sat la sat.

În prima zi de Paști copiii merg la biserică cu ou roșu și ciocnesc ouăle cap în cap spunând: „Hristos a înviat!”- „Adevărat a înviat!” Acum, prea puțini copii duc ou roșu. Este înlocuit cu cel de ciocolată, care este mai preferat de copii.

Din păcate, încet, încet, aceste obiceiuri tradiționale românești, care reprezintă identitatea noastră, încep să se piardă sau să nu se mai practice, în unele zone, datorită transformării societății rurale într-o societate de consum asemănătoare societății urbane.

Această emancipare a populației rurale nu trebuie să cuprindă eradicarea obiceiurilor și tradițiilor strămoșești, care semnifică pierderea identității și patrimoniului tradițional românesc.

Datoria noastră este să păstrăm și să transmitem urmașilor noștri obiceiurile tradiționale românești!



Elevii clasei a II-a A

HRISTOS A ÎNVIAT! - ADEVĂRAT A ÎNVIAT!

